

- slabikotvorné *r*, *l* sú v menšom rozsahu než v slovenčine, porov. v češtine *dłouhý*, *slunce* – v slovenčine *slnko* / *slnce*, *dlhý*, avšak čeština má slabikotvorné *r*, *l* navyše aj v iných pozíciach než slovenčina, a to na konci slova (*vítr*; *vedl*), sekundárne je v češtine slabikotvorné *m* (*osm*, *sedm*);
- v češtine aj slovenčine sú tri korelačné páry protikladu kompaktnosť – difúznosť: *t:t'*, *d:d'*, *n:n'* (v češtine splynulo *l* a *l'* na *l*);
- špecifický pre češtinu je pári *r:r'*, ktorý sa realizuje pri alternáciách (*sestra* – *k sestře*); pri znelostnej neutralizácii sa vyskytuje aj neznely pozičný variant [*r#*] pred pauzou a pred neznelym konsonantom (*zář*, *hospodářský*);
- čeština má osem párov konsonantov podľa príznaku znelosť – neznelosť – [*b:p*, *d:t*, *d':t'*, *g:k*, *z:s*, *ž:š*, *v:f*, *x:y:h*], pri dvojici *x – h* je pozičný variant *y*, ale na rozdiel od slovenčiny je dvojica [*v – f*] bez pozičného variantu [*w*] a hlásky [*ʒ*, *ʒ̈*] a neznelé [*r#*] sú iba variantmi hlások *c*, *č*, *ř*. Zánik fonémy [*ʒ*] v češtine je dôsledkom systémovej zmeny [*ʒ*] na [*z*] – *házet*, *mezi*;
- v češtine je regresívna znelostná neutralizácia (rozdielne od slovenčiny okrem vokálov a zvučných – sonórnych konsonantov), rozdiel medzi oboma jazykmi zreteľne vidíme, ak porovnáme tie isté slová v slovenčine a češtine: [bez obáu – bes~obaf, bez opsahu – bes~opsahu, g ňebu – k nebi];
- pred samohláskou na začiatku slova sa v češtine vždy realizuje ráz [~]; s tým súvisí existencia protetickej hláske *j* v češtine pred *a*, *e*, *i* (*jaký*, *jehla*, *jistý*), ktorá pozície s rázom náročným na výslovnosť redukuje;
- obmedzená, v kombinácii dvoch konsonantov takmer nulová je stúpajúca sonorita na začiatku slov – *lze*, *lže*, *lvi*, *rtuť*, *jméno*, *mše*, *msta*. Mluvnice češtiny (1987) označuje tieto prípady termínom pobočné slabiky. V kombinácii troch konsonantov sa však aj v češtine realizuje princíp stúpajúcej sonority (*sklo*, *stlát*, *ztlumit*, *strom*, *strava*, *struna*, *střecha*, *skřípot*, *zdraví*). Západoslovanské jazyky možno usporiadať podľa princípu stúpajúcej sonority takto: najviac je zastúpený v hornolužickej srbčine a slovenčine, menej v polštine a najmenej v češtine;
- v češtine je zmena skupiny šč na šť ako v slovenčine (*ještě* – *ešte*);
- výslovnosť spoluhláskových skupín *st*, *sp*, *sk* v internacionáliznoch je *sp*, *st*, *sk* (porov. *stát*, *sport*, *skandál*);
- intenzívny prízvuk je fixovaný na prvú slabiku: *POčasí BYlo TĚžko PŘEDvídat.*, *TVRdil*, že mu Oznámí NĚco DŮležitého.
- v češtine existuje veľký počet hláskových alternácií, ktoré na rozdiel od slovenčiny vznikajú pravidelne v derivácii aj pod vplyvom gramatických morfém v morfológickom systéme.

1.2 SYNCHRÓNNE POROVNANIE FONOLOGICKÝCH SYSTÉMOV

- 1.2.1 SYSTÉM KRÁTKYCH SAMOHLÁSOK V SLOVENČINE A ČEŠTINE

Slovenčina

i		u		i		u
e		o		e		o
ä	a			a		

Čeština

1.2.1.1 Tam, kde je v slovenčine graféma *ä* (ako výsledok za bývalú nosovú hlásku [*q*] po perniaciach *p*, *b*, *m*, *v*), je v češtine *a*, ak po *ä* v slovenskom slove nasleduje tvrdá spoluhláska okrem *k* (ak nie je uvedené inak, pri príkladoch je vždy prvý slovenský variant): *mäso* – *maso*, *žriebä* – *hřibě*, *mäta* – *máta*, *pamätať* – *pamatovat*, *zmätk* – *zmatek*, *päta* – *pata*, *vädnut* – *vadnout*, *zväz* – *svaz*, *svätý* – *svatý*. Ak je v slovenskom slove po *ä* mäkká spoluhláska alebo *k*, je v češtine *ě*, ktoré sa číta ako [*je*], po *m* ako [*ňe*]: *pamäť* – *paměť*, *päť* – *pět*, *väčší* – *větší*, *deväť* – *devět*, *mäkký* – *měkký*. Výnimky z uvedeného pravidla mu niekedy len zdánivo nevyhovujú: *úpätie* – *úpatí* (odvodené od *päta* – *pata*), *väzeň* – *vězeň*, *zmätený* – *zmatený* (ale *zmätk* – *zmatek*), *päť* – *pět*.

1.2.1.2 Slovenskému [a] zodpovedá v češtine [a] po tvrdej spoluhláske, resp. na začiatku slova: *a*, *Alena*, *na*, *dva*, *matka*, *žena*, *noha*, *ruka*. Slovenské [a] korešponduje aj s českým dlhým [a:]: *zdať sa* – *zdát se*, *vojak* – *voják*, *brať* – *brát*, *spať* – *spát*, *hrat* – *hrát*. Po mäkkej spoluhláske zodpovedá slovenskému [a] české [e] (po [d'], [t'], [ň] sa píše ako ě):

a) v Nsg. a v Ipl. vzoru *ulica*: *ulica* – *ulice*, *duša* – *duše*, *práca* – *práce*, *lavicami* – *lavicemi*, *chvíľami* – *chvílemi*;